

Arrest

nr. 63 768 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DELTOUR, die loco advocaat H. BARON verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Achabeti (Zuid-Ossetië). Uw vader was van Ossetische origine, uw moeder van Georgische. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U woonde in Achabeti bij uw grootmoeder in. Uw ouders zijn in 1995 overleden bij een auto-ongeval.

Gezien de etnische spanningen liet u in 1997 uw Ossetische familienaam (G.(...)) officieel wijzigen. U nam sedertdien de Georgische familienaam van uw moeder (B.(...)) aan.

Op 08/08/2008 verliet u Zuid-Ossetië vanwege de Russisch-Georgische oorlog. Een dag eerder, in de avond van 07/08/2008, was uw huis afgebrand. Bij deze brand waren al uw documenten verloren gegaan.

Vanuit Achabeti vluchtte u eerst naar Gori. Daar verbleef u een drietal dagen. Toen de bombardementen op Gori begonnen trok u verder naar Tbilisi. U liet zich er niet als interne vluchteling (IDP) registreren en diende geen aanvraag in voor accommodatie. U had reeds besloten het land te verlaten.

Een oom van u, T.G.(...), woonde in Turkije en had ervoor gezorgd dat u hem kon vervoegen. Op 19/08/2008 verliet u Tbilisi en reisde u naar Batumi. Daar aangekomen zette u uw reis verder naar Istanbul, waar uw oom woonde.

U woonde gedurende ongeveer twee jaar en twee maanden in Istanbul. Aangezien u illegaal in Turkije verbleef, verliet u het appartement van uw oom bijna nooit. U vreesde namelijk door de Turkse autoriteiten te worden opgepakt en in de gevangenis te belanden.

Op 05/10/2010 overleed uw oom. Na diens dood reisde u verder naar België.

Op 30/10/2010 verliet u Turkije. U verborg zich in de laadruimte van een vrachtwagen en werd zo naar België gesmokkeld. Op 07/11/2010 kwam u toe u in België.

Op 08/11/2010 vroeg u asiel aan."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er werd vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Zo werd vooraleerst geconstateerd dat u geen enkel document aanbracht om uw identiteit en uw verklaringen in het algemeen te staven. Uw gebrek aan identiteitsdocumenten maakt dat uw identiteit niet is aangetoond. Daarbij werd opgemerkt dat u, op de vraag om dit gebrek te duiden, een dubbelzinnig antwoord gaf. U beweerde dat u in uw herkomstland over een paspoort en een identiteitskaart beschikte. Welnu, er werd u gevraagd waar deze documenten zich bevonden; u antwoordde hierop dat u dit niet weet en dat u toen u vertrok niet de tijd had om aan uw documenten te denken (CGVS p.5). Met deze verklaring geeft u aan dat u niet op de hoogte bent van wat er gebeurde met uw documenten en dat u aan hen, bij vertrek, geen aandacht schonk vanwege tijdsgebrek.

U doet daarbij vermoeden dat deze documenten nog bestaan.

Verwonderlijk is dan ook de vaststelling dat u kort hierop beweerde dat uw huis afbrandde en de documenten in de brand verloren gingen (CGVS p.6).

Hiermee geeft u namelijk aan dat u wel weet wat er met uw documenten gebeurde.

Hun vernietiging is daarbij de reden dat u deze niet meenam in plaats van een gebrek aan tijd. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Er werd u meer bepaald gevraagd waarom u de vernietiging van deze documenten niet onmiddellijk meldde.

U beweerde hierop dat u dit reeds tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard en dat u ervan uitging dat dit reeds geweten was (CGVS p.6). Deze bewering mist echter grond. Zo wordt integendeel vastgesteld dat noch het administratief verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken noch de vragenlijst van het CGVS, die eerder op basis van uw verklaringen werd ingevuld, het feit van de brand en de vernietiging van uw documenten vermelden. Daarbij blijkt uit het administratief verslag dat u ook bij Dienst Vreemdelingenzaken expliciet om duiding werd gevraagd omtrent uw gebrek aan identiteitsdocumenten. U verklaarde hierop dat u, toen de oorlog uitbrak, al uw documenten in Achabeti achterliet.

Deze bewering wijst er, met andere woorden, tevens op dat deze documenten mogelijks nog bestaan.

Hierbij aansluitend werd opgemerkt dat dit verlies aan documenten zich in 2008 zou hebben voorgedaan, twee jaar voor uw komst naar België.

Er werd u aldus gevraagd waarom u in de tussenperiode geen nieuw paspoort aanvraag.

U kon hieromtrent onvoldoende duiding verschaffen. Zo beweerde u dat u hiervoor diende terug te keren naar Georgië, hetgeen u niet meer wou (CGVS p.6). Uit niets blijkt echter dat u geen aanspraak kon maken op een nieuw paspoort. Zo verklaarde u dat u nooit problemen heeft gekend met de Georgische autoriteiten (CGVS p.7). Daarenboven beweerde u dat uw oom om de drie maanden naar Georgië terugkeerde om zijn Turks visum te kunnen verlengen (CGVS p.3).

Er is wat dit betreft niet aangetoond dat een soortgelijke terugkeer niet tot uw mogelijkheden behoorde.

Uw bewering dat u gedurende meer dan twee jaar illegaal en ondergedoken in Turkije verbleef is daarbij uberhaupt ongeloofwaardig.

Zo werd omtrent dit verblijf een flagrante tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken. Op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u gedurende de gehele periode in Istanbul verbleef waar uw oom een appartement huurde. U verklaarde daarbij dat u in Turkije enkel in Istanbul had verbleven (CGVS p.3). Welnu, daartegenover staat dat u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals verklaard had dat u in Trabzon bij uw oom had verbleven. Istanbul werd daarbij door u niet vernoemd (DVZ punt 9; punt 34). U werd hiermee geconfronteerd en ontkende dat u dergelijke verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd. U beweerde dat u steeds Istanbul als uw verblijfplaats had opgegeven en suggereerde dat de tolk u verkeerd vertaald had (CGVS p.4). Deze bewering mist echter enige grond.

Daarenboven werd vastgesteld dat u geen enkel bewijs kon aanbrengen van uw verblijf in Istanbul. U kon verder uw adres in Istanbul niet geven. U verklaarde dit niet te weten; ook de wijk waarin het

appartement gelegen zou zijn kon u niet geven. Op de vraag naar stadskenmerken (gebouwen of toeristische trekpleisters) moest u tevens het antwoord schuldig blijven. U verklaarde hieromtrent dat u het appartement in Istanbul nooit verlaten had (CGVS p.4).

Bovenstaande vaststellingen geven aan dat uw gebrek aan documenten onopgehelderd blijft. De redenen die u aanwendt om dit gebrek te verklaren zijn ongeloofwaardig. Het laat dan ook de mogelijkheid open dat u deze documenten voor de asielinstanties achterhoudt.

Anderzijds blijkt uit het bovenstaande dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verblijf in Turkije. Dit maakt dat door u geen inzicht wordt verleend in uw verblijfplaats(en) in de jaren voor uw komst naar België.

Uw bewering dat u van Zuid-Ossetië afkomstig bent is verder betwistbaar.

De vaststelling dat u geen identiteitsdocumenten voorlegt maakt dat deze herkomst in se niet aangetoond is. Daarbij werd vastgesteld dat u de Ossetische taal niet machtig bent (CGVS p.8). Dit ondanks het gegeven dat u, naar uw verklaring, nagenoeg heel uw leven in Ossetië gewoond heeft en uw vader van origine Osseet was (CGVS p.2). U werd hiermee geconfronteerd en gaf aan dat u afzonderd woonde. Welnu, er werd wat dit betreft vastgesteld dat u zelfs de naam van "Zuid-Ossetië" niet in het Ossetisch kon weergeven.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat dit "Khussar Iryston" is. In dezelfde lijn werd opgemerkt dat u de vlag van Zuid-Ossetië niet kon beschrijven. U bleek er zelfs niet van op de hoogte te zijn dat de regio een eigen vlag hanteert.

Uit hoger genoemde informatie blijkt dat de vlag van Ossetië een horizontale driekleur is die bestaat uit drie horizontale velden: wit bovenaan, rood in het midden en geel onderaan.

Tot slot werd geconstateerd dat u niet kon aangeven welke landen de onafhankelijkheid van Zuid-Ossetië erkennen. U noemde Rusland, Congo en Niger. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat Rusland, Venezuela, Nicaragua en Nauru de onafhankelijkheid van Zuid-Ossetië erkend hebben.

Kortom, uit dit alles blijkt dat niet zondermeer kan worden aangenomen dat u van Zuid-Ossetië afkomstig bent.

Wat uw ingeroepen motieven betreft, zijnde de algemene oorlogssituatie in Georgië en uw gebrek aan familie in Georgië, dient het volgende te worden gesteld:

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg kan er voor u, als Georgisch staatsburger, op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld.

Voor zover u van gedeeltelijk Ossetische origine zou zijn, hetgeen betwijfeld wordt, blijkt tevens uit deze informatie blijkt dat er, ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië.

Het gebrek aan familie in Georgië is tot slot een motief dat zich in de persoonlijke sfeer situeert en dat niet aanzien kan worden als een aspect van vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aldus moet worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 februari 2011 aan dat hij zijn identiteit niet kan bewijzen aangezien zijn identiteitsdocumenten vernietigd werden bij een brand in zijn huis in zijn land van herkomst.

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij over de periode waarin hij in Turkije verbleef maar weinig informatie kon geven, antwoordt verzoeker dat hij omdat hij geen officiële verblijfsdocumenten had, niet anders kon dan de hele periode in het appartement van zijn oom te blijven.

Verzoeker laat gelden dat hij bij terugkeer naar zijn land foltering, onmenselijke behandeling of bestraffing dreigt te ondergaan en stelt dat dit in strijd is met artikel 3 EVRM.

Hij vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze weerlegt.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift immers tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

De motivering van de commissaris-generaal blijft dan ook onverminderd overeind.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonde op welke manier dit artikel geschonden is. Het louter aanhalen van een vrees voor foltering, onmenselijke behandeling of bestraffing volstaat immers niet om een inbreuk op artikel 3 EVRM uit te maken.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd; de Raad beaamt de motivering en neemt deze over.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan niet worden erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker brengt geen elementen bij die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE